

BB 3.12.81

Sidste afsnit: HUBBI

Hubbi er Dan Turèlls datter på knap to år. Her fortæller han i tredje og sidste afsnit om en epoke i deres samliv, eller rettere i HANS samliv med den kosmiske forvandlingskugle, et lille barn er.

Da vi kom hjem fra vore udenlandsrejser, og da Lotus (som pigens døbenavn er) havde haft sin første fødselsdag, var hun ikke længere en Snul, hun var en Hubbi.

En Snul er én, man bærer i pose på maven, én man sætter ind i en kravlegård, én der siger lyde. En Hubbi er lige nået et skridt videre. En Hubbi er blevet et selvstændigt væsen, et væsen der stiller krav — men også et uhyre aktivt, hoppende, håbefuldt, allesteds nærværende væsen.

Hvorfra kom ordet Hubbi? Fra samme sted som de andre. Hvilket vil sige: Jeg aner det ikke. Ved *noget* forældre, hvorfor deres børn får de — for alle andre meningsløse — kælenavne, de får?

Kloge videnskabsmænd har påvist, at der går 3.600 hjernebølger igennem det menneskelige hoved hvert eneste sekund. Hvordan skulle man så kunne fortælle bare en brøkdel af, hvad der sker med sådan en lille eksplosiv organisme?

Lige meget, dette er hverken videnskab eller lærebog i blevask og børnestole. Vi ordner, også jeg, disse ting, og de tager deres tid, men det er ikke dem, der fylder, ikke dem, der vil blive husket — selv om afføringen omhyggeligt inspiceres og kontrolleres hver gang. Det er et andet sted, det hele foregår — i dét man kunne kalde følelsernes jungle, eller dét, den katolske middelalder-mystiker Sankt Johannes af Korset kaldte »Sjælens Mørke Nat».

I denne periode handler meget af samlivet om tryghed. Det handler om, at Far og Hubbi følges ad hjem i skumringen, mens gadelygterne tændes. Hubbi kender vejen, for den er hendes egen. Hubbi sér ud som om hun er spændt på, om Far skal hen om hjørnet til købmanden, eller om de skal lige op. Det er et dagligt genkommende spørgsmål, og Hubbi sér hver dag lige spændt ud.

Hvis Far siger, vi skal have bacon og tændstikker, drejer vi om hjørnet. Mens Far køber ind hilser Hubbi på folk

i kvarteret fra sin barnevogn eller kørestol. De kender Hubbi, og Hubbi kender dem. Hun smiler til dem allesammen.

Bagefter går vi ind i vores egen gård. Om aftenen bager Mor Hubbi-boller, mens Far steger en særlig Hubbi-bøf. Dét er tryghed.

Men ikke kun dét. Det fantastiske ved et barn er, at det, ud over hvad det er i sig selv, tillige er en slags forældrenes tredje øje.

I starten tror man, man skal lære sin Hubbi noget. Senere opdager man, det er omvendt: Det er Hubbi, der lærer én at begynde forfra.

Den opdagelsesrejsende Snulli P. Snullissen bliver nu til Hubbi H. Hubbissen. Far og Hubbi drøner ud i Verden og undersøger den. Verden hedder København. Hubbi har sét Colosseum i Rom og Disneyland i Los Angeles, men nuskal hun sé det, der omgiver hende og vil omgive hende fast de næste ti-femten år. Hun skal med i Zoologisk Have. Hun skal med i Frederiksberg Have og fodre ænder. Hun skal med over Christiansborg til Christianshavns Kanal. Hun skal også sé Christiania, hvor der er en rigtig ged. Hun skal med i Tivoli og på Bakken, med på Café Sommersko og Frederik den Sjettes Bodega, med ned i Istedgade og rundt om Halmtorvet, med til alle byens legepladser. Og hun skal hélt med ud til Nymosen i Vangede og sé de pipper, Far fodrede, da Far var en Hubbi.

Hubbis Far har altid været en strejfer, altid brugt meget af sin tid på bare at flakke rundt i byen, som om der er en hemmelighed i hver eneste gade og hvert eneste hus. Måske vil Hubbi få det på samme måde. I hvert fald sér vi meget. En tur om dagen er det mindste.

Den første store succes er Mekanisk Musik Museum på Vesterbrogade. Hubbi elsker de gamle spillemaskiner og lirekasser, hun svajer og svinger og danser, når hun hører dem.

Så dér kommer vi én gang om ugen, og nede på museet kalder de Hubbi »vores yngste stamgæst».

Men ellers er det nok Far, der får mest ud af det. Jeg undgår helst Tivoli, Tivoli keder mig og har gjort det i årevis. Men det keder ikke Hubbi, og pludselig bliver det igen interessant for mig. Sådan går det med tusind ting: De bliver meget hubbiende.

Også som når vi kører på vandcykel på Sortedamssøen.

Dén er Hubbi helt med på! Hun ifører sig sin redningsvest som en ren sømand og insisterer på at holde roret.

Men det er stadig småt, i forhold til hvad det vil blive. I Zoologisk Have er det søpapegøjerne, bæverne, præriehundene, der har den store interesse — elefanterne og girafferne er for uoverskuelige. Og til hverdag i gaderne er det tre ting, der har interessen, de tre hun selv kalder vov, mis og pip.

Når vi går tur skal hver enkelt vov, mis og pip betragtes nøje og kommenteres indgående. Når det er nok, eller dyret er skredet, løfter hun hånden fra sin vogn og siger »Hej, pip». Så kan vi gå igen.

Enhver hund er naturligvis en vov, men stor hund er en vov-vov.

Det er som om dét kloge lille dyr forstår alt, hvad man siger til hende.

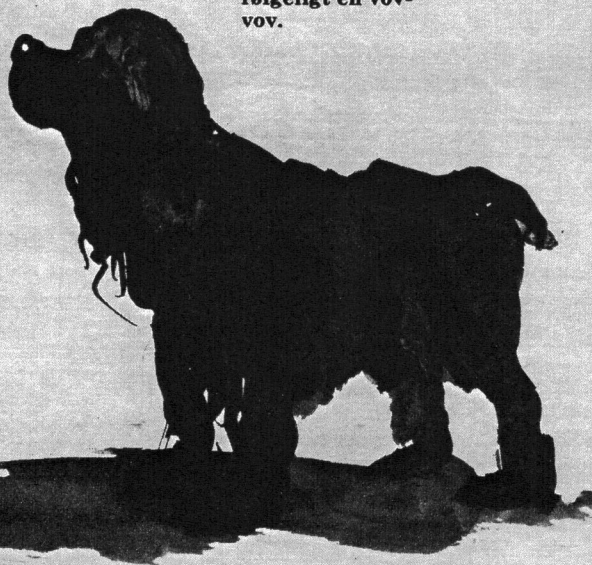
Men hvad hun selv siger er stadig småting. Ud over Mor, Far, vov, mis og pip er de første og tidligste ord *pu-ha*, *mam-mam*, og — mere utraditionelt — *budjiba*. Det lyder slavisk, men betyder bare, især når stemmen hæves, at Hubbi gerne vil ud.

Det kommer hun så. Ved en af de lejligheder sér Hubbi, en tidlig søndag morgen, for første gang på Frederiksberg Allé en hund, papirhandler Enevolds, der skider *pu-ha* hele to gange. Hubbi er dybt interesseret.

RE LILLE DTUS

Af DAN TURÉLL

For Hubbi var enhver hund naturligvis en vov. Men en stor hund var lige så selvfølgelig en vov-vov.

Illustreret af EILER KRAG

Samme aften følger hun med Far ud på toilettet og iagttaget hans proces. Da hun har sét, hvordan han bærer sig ad, river hun et stykke papir af toiletrullen og smider det i, ganske formålsløst, som om det er dét, man skal. Så først trækker hun ned.

De nye ord kommer næsten hveranden dag. Sidste ny er *arvt* en tydelig sammenblanding af av og varmt. Arvt er f.eks. gasbordet, kedlen eller Fars kaffekop.

Hubbi er nu halvanden — vi er i maj 1981. Udviklingen tager fat. Hun kommunikerer til alle sider. Når vi kommer hjem til vores gård råber hun »Hej« og a-

i-o-u ti meter i forvejen og bliver bare ved med det. Hvis der så ingen er i gården, når vi kommer ind, bliver hun meget skuffet, det er næsten ikke til at bære.

Er der nogen, kan hun bruge et kvarter på at heje med dem, hvis de ellers vil. De fleste vil godt.

Nu skal alle hendes dukker og tøjdyr skiftes. Vi sortere dem omhyggeligt, sér hver eneste i enden og siger *pu-ha* eller ikke.

Hubbi har lidt svært ved især at finde enden på tøjsælen Sebastian. Hun drejer den længe rundt, før hun sér op på Far efter hjælp.

Nye ord bobler frem. For eksempel *dådji* (dukke), *dyen*

(dyne). Nye begreber udvikler sig, f. eks. *på*. *På* er en fællesbetegnelse for alt tøj — Mors, Fars, Hubbis eget, ja selv tøjet i Daells Varehus' katalog eller sko-annoncerne i *Vogue*, det er alt sammen *på*.

Når hun råber *på* — i stedet for blot at påpege det — vil hun have tøj på. Hvis hun allerede har tøj på, er det, fordi hun vil have det af. *På* betyder både på og af, ligesom *op* betyder både op og ned. Hvis hun står på gulvet og siger *op*, vil hun op i sin stol. Hvis hun sidder i sin stol og siger *op*, vil hun ned på gulvet. Tilsvarende med *børnecyklen*, Fars favn, eller hvad det nu kan være.

Et signal-system af kode-meldinger er under opbygning. Snart kan hun morse sig frem til alt.

Vi læser mange billedbøger, og vi læser dem efter et princip, Hubbi har fastlagt. Først læser vi bogen igennem og udpeger omhyggeligt alle vov'erne én for én. Så begynder vi forfra, og denne gang udpeger vi misserne. I tredje omgang kan det være pimperne, eller hvad der nu er i bogen. En ting ad gangen, når man læser en bog, dét mener Hubbi.

Men det er også i disse måneder, Hubbi finder sit Paradis, selveste Slaraffenland: nemlig hos vore naboer i nr. 3, der har både hund og kat. Hun kan tilbringe timevis dér med dyrene og med husets datter, Louise — kaldet *ouise* — der er fjorten år. *ouise* er hendes første virkelige veninde. Når hun kommer, får hun en modtagelse og en omfavelse, der kan gøre Far og Mor blege af misundelse. Når hun råber efter *ouise*, *mis*, *vov!* véd man, hun er kommet ud af forældreskalen. Det er en slags første forvarsel om den med sikkerhed kommende tid, da hun aldrig mere vil gide hænge hjemme hos sine gamle forældre om aftenen.

Åh, Hubbi, Smuppi, Smuppi-lubbi, Smuppi-dup-pisen ...

En særlig smuk scene, uforglemmelig, fandt sted et par dage, vi var på landet hos gode venner med det sunde navn Hansen.

Hansens bor ved Ore Strand på Falster. Der var køer og heste lige op ad græsplænen, men de var nu nok noget *store*, syntes Hubbi, selv om de var spændende nok. Derimod iagttagt hun interesseret hver morgen i det fugtige grus de *store*, saftige, sorte snegle. Vi gik tur fra den ene til den anden, mens hun henrykt sagde: »Mere Dyr!»

Flere dyr? Ét dyr til? Er

henrykkelsen over, nysgerrigheden efter at sé et dyr, et bjerg, en by *til* ikke det smukkeste, det mest evigt barnlige i mennesket?

Også fluerne var populære. Hubbi valgte at kalde dem *mus*.

Men dét, der skete de dage, og dét, som jeg altid vil huske, når jeg tænker tilbage på dem, det var den eftermiddag, da Svend Hansen, Hubbi og jeg gik rundt i haven mellem bærbuskene. Der var modne og svulmende og struttende hindbær, solbær, ribs, tidlige stikkelsbær. Hubbi iagttagt buskene, betragtede bærrerne nøje og fik smagsprøver. Hindbær kendte hun og værdsatte. Ribs var fint.

Men solbær var noget mere mistænkeligt. Svend rakte hende et prøve-bær, som hun blot så skeptisk på. Så smilede hun til ham, som for at sige »Nej, dén går ikke!« og rakte ham bærrer tilbage — mens hun med den anden hånd pegede på den stilk, han havde taget det fra, og sagde ét ord: *På!*

Orden i tingene.

Hvis Mor kan sætte dukkens hoved på igen, hvis Far kan sætte hjulet på barnevognen på igen, kan Svend Hansen så ikke sætte et bær på en busk igen?

Et mærkeligt øjeblik. Skyerne drev. Vandet blinkede. I luften lød det, som om nogen sang en gammel dansk salme over bærbuskene på Ore Strand, en meget gammel salme:

*Gik alle Konger frem
paa Rad
i deres Magt og Vælde
de mægted' ej det
mind ste Blad
at sætte paa en Nælde ...*

Men selvfølgelig: Hvad véd Vesterbro-børn om bær og buske?

Nu er vi fremme ved den næsten sidste periode af Fnul-Snul-Hubbi-Lotus' 2-årige liv: speed-perioden. Nu går det hurtigt.

Talen går hurtigere. Ordene kommer hurtigere. Observationerne flyver gennem luften, når vi går tur: »Dér vov!« »Dér tog!«, »Dér bubu!« (en *bubu* er en bil. Det kan godt være De tror, det hedder *ba-bu*, men dét mener Hubbi ikke).

Hvis man ikke reagerer hurtigt nok, gentager hun højt og rasende *bubu!*, som om hun mener: Så hør da efter, din idiot.

Først når jeg har bekræftet det var en *bubu*, er vi klar til næste omgang.

En dag vi kører i bil ned

(fortsat)

Hubbi

ad Vesterbrogade sammen, peger jeg ind mod Tivoli, hvor hun har været mange gange i sommer, og som hun kender, og siger: »Det' Tivoli«.

Hun siger bebrejdede: »Nej! Det' bubu!«

For vi sidder i en bil, mens jeg taler, og det er kun det nuværende, der tæller. Lige nu er det bubu.

Hun er blevet vild med at gå tur. Hun står ved enhver given lejlighed (eller gerne uden) og trækker mig i armene og siger: »Tom, Pa! Tur!« (»Kom, Far! Tur!«).

Når vi ikke går tur, tegner vi — d.v.s., jeg tegner (eller hendes Mor tegner, men alle disse oplevelser er fælles for os) og Hubbi bestemmer, hvad der skal tegnes. Ritualer siger først en mis, så en pip og så en mus. Vov er lidt gledet ud,

måske fordi jeg ikke er så god til at tegne hunde. Men vi skal tegne alle vegne, hvor vi er, så jeg bliver efterhånden god til katte, fugle og mus. Når man sådan tegner sine 60 katte om dagen — skiftevis på papir, i bøger eller på legetøjet — lærer man det efterhånden.

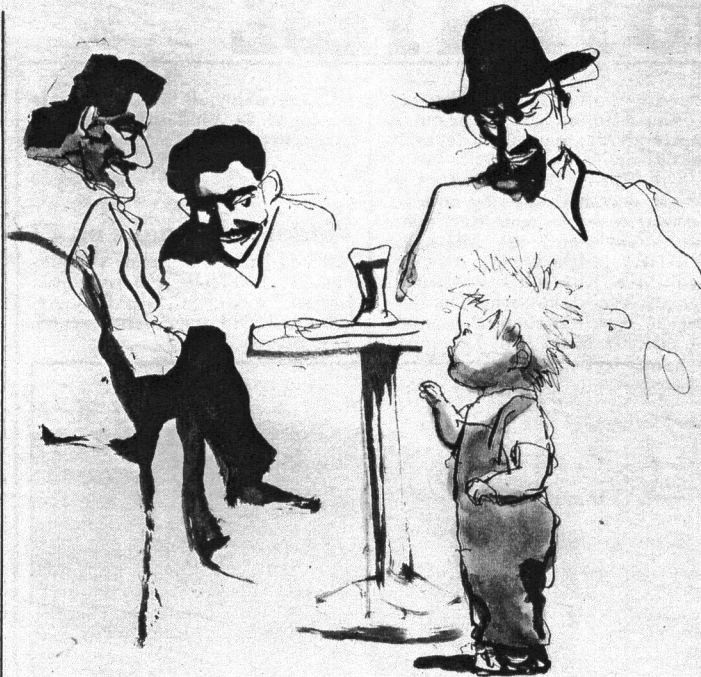
Når hun går i seng for tiden, har hun et samlesæt, der skal med, og hun rekvirerer ubønhørligt hver ting for sig. Det er følgende kvartet: dynni (dyne), doddi (dukke), puded (pude) og hæjs (heks). Sidstnævnte hentyder til hendes yndlings-billedbog, fundet af hendes Mor ved et tilfælde, der handler om en heks, der har både en mis og en pip, Hubbis inderste drøm. Den bog kan sagtens læses syv gange om dagen, for så vidt den overhovedet hænger sammen mere.

Når vi går hjemmefra med hende eller rejser med hende, har vi altid disse fire ting med.

Sidst vi var ude at rejse med hende, (Hubbi er allerede et meget berejst spædbarn, med speciale i USA og Sydeuropa) var vi i Paris. På det tidspunkt skete der en mærkelig ændring med hendes opfattelse af sine forældre: »Mor' forsvandt. I stedet for »Mor« — som hun altid havde brugt — sagde hun nu »Pi'e«.

Hvilket Mor med god grund tog som en kompliment.

Så nu var vi »Pa, Pi'e, Hubbi«, en lige så fast treenighed som heks, mis og pip i yndlingsbogen, og regelmæssigt holdt Hubbi mandtal over os for lige at sikre sig. »Hvor Pa?« — »Hvor Pi'e?«, kunne hun spørge, som vi sad over for

hende. Når hun var sikker, spurgte hun så »Hvor Hubbi?« Gavstrik.

Men dét, jeg ville fortælle, var, at Hubbi — netop præcis to år gammel — i Paris oplevede sin første satori, i hvert fald bevidste satori. Satori er de japanske buddhisters ord for en lysende klar oplevelse, der på få minutter lærer én mere, end fem år normalt gør. De fleste mennesker er én eller flere gange i deres liv ude for en sådan oplevelse.

I Hubbis tilfælde sad vi i Rue de Vaugirard omkring St. Michel-kvarteret, og drak apéritifs hos korsikaneren Pasquale, der har en bistro dér.

Et sted, kan jeg tilføje, hvor man trygt kan lade en Hubbi løbe omkring, for der er altid mindst fem korsikanere, der har øjnene ude, som om det var deres egen Hubbi, eller hvad sådan én nu hedder på korsikansk.

På et tidspunkt havde Hubbi tabt sin sko. Da jeg påmonterede den, begyndte hun dén leg, der hedder: »Det' Hubbis sko«. Når jeg bekræfter det, siger hun så, idet hun peger på mine: »Det' Pa's sko«. Og så går vi normalt videre til »Pie's sko«, dukkens sko og eventuelt gæsts sko, og så er dén ikke længere.

I dag blev den anderledes. Hun så sig, midt i legen, rundt omkring på alle de glade korsikanere, lod øjnene glide hen over hver enkeltts fødder, bemærkede, at de hver for sig var forsynet med sko, studsede et øjeblik og sagde så prøvende til mig: »Der' manne sko!«

Dét øjeblik opdagede hun noget, dét sværger jeg på. I fem minutter sad hun

Vi sad hos korsikaneren Pasquale og drak apéritifs, da Hubbi pludselig lærte det ny ord.

bare på mit skød og var meget opmærksom. Så sagde hun: »Der' manne hår!«

Så tog Fanden ved hende, og hun fandt ud af, der var mange på (tøj), mange øjne, mange ører, mange næse.

Og siden er det blevet ved, det er en del af hendes bevidsthed endnu. Hun véd, der er mange misser, ikke bare mis, mange bubu'er, mange flyvemaskiner — hun udtaler det: tyyvmaschin.

Der er mange telefoner, fortalte hun forleden. Og få øjeblikke efter: Mange pi'er!

Men dén tanke, at der er mange Far, Mor, Hubbi'er har tilsyneladende ikke slået hende endnu.

Vi har lært at leve sammen på en ny måde, min kone og jeg. Vi har lært et nyt væsen at kende, væsenet Hubbi, som engang bliver Lotus.

Vi tegner mis og pip — her! (Når Hubbi vil have den øverst på siden nytter det intet at forsøge på midten). Vi tøber (køber ind) sammen, vi sover sammen, vi følger de små, daglige fremskridt — som dén dag, for ikke en måned siden, da Hubbi opdagede, at når man går ned ad trapper, så er det hurtigere at sætte det ene ben foran det andet end at flytte begge ben på én gang.

På den måde sparer man halvdelen af arbejdet. En betydningsfuld opdagelse. En start på livet.

Og vi går stadig ture. Når Far trænger til en øl, siger Hubbi: »Far juice!« Når jeg trækker vognen hen til et stiltfærdigt buskads fem minutter efter, siger Hubbi: »Far tisse tår!«

Sig ikke, hun ikke véd, hvad der foregår!

Vores sidste ritual er ét pædagogerne vil hade, men det er der nu, og det er uigenkaldeligt: Hver dag på hjemvejen fra vuggestuen får Hubbi en is. Vi taler om den hele vejen, men vi køber den først, når vi er hjemme. Vi har vedtaget at doddi, altså dukken, ikke skal have is — hun er ikke gammel nok til at administrere dén slags. Når vi har fastslået det, bliver vi enige om, at is heller ikke er godt for hverken pip, mis, heks eller næsten nogen anden.

Så skærer hun ind og siger: »Men Hubbi is« og så bliver vi enige om, at hvis der overhovedet er nogen, der er moden nok til en is, så er det Hubbi.

Alt dette tager et kvarter på et sprog, kun vi selv forstår. Først bagefter køber vi dén is.

Og så går vi hjem. Hjem til Pi'e — og Pip.

Ja, for vi har fået Husets fjerde beboer — dværgpappegøjen Pip. Hubbi ville gerne have Pip. Nu har vi pip.

Jeg ville have forsværgert, at jeg gamle syre-tripper nogen sinde skulle få burfugl.

Men nu står den der, og jeg er halvvejs forberedt på kat, hund, og hest. Der er visse ting, der ikke kan stoppes, når de først er sat i gang. Hubbi er én af dem.

Og mere end det tidobbelte værd.

Jeg véd — med samme sikkerhed som at Solen vil stå op i øst, hvis ikke Ronald Reagan går amok, at der i morgen vil vente en ny overraskelse fra Hubbi, et nyt lille hjørne af verden, hun har fundet ud af. Jeg er meget spændt på det.

Min datter er en stor — og sikkert ufortjent — lykke.

Men jeg må slutte nu, hun skal hentes i vuggestuen, vi skal snakke om is og købe ind på hjemvejen. Hej, Hubbi!

Men lige forinden: Et par ord til læseren: Jeg har ikke med disse artikler villet prøve at analysere eller orientere om noget som helst praktisk eller videnskabeligt, overhovedet ikke. Dét kan De finde alle steder, skrevet af langt mere pålidelige fagkvinder. Jeg har prøvet at videregive et par små oplevelser af et barn som en voksende bevidsthed.

Og hvis de trods alt fortæller noget om barnet, er det udelukkende, fordi de fortæller noget om hvor og hvordan, barnet rammer den voksne. □